

Raglan odložil hrnek a poklepal na něj ukazováčkem. Jakmile Mike zaslechl tlumený, zvonivý zvuk, uvědomil si, že v místnosti panuje zvláštní ticho. Přestože ve vedlejších kancelářích pracovali ostatní sociální pracovníci, kteří předávali cenné rady svým klientům, okolní rozhovory zněly jen jako jakési šumivé burácení, respektive vzdálené nárazy mořských vln.

Raglan se naklonil dopředu a probodl Mikea pohledem prodchnutým takovou dávkou přisnosti, že se málem odtáhl. Raglanova bohorovná, žoviální povýšenost se jako mávnutím kouzelného proutku změnila v cosi jiného, skoro až... výhrušného.

„To by mě uvrhlo do velice ošemetné situace, Mikeu, velice ošemetné. Nemluvě o tom, jak by k tomu přišel ten nebohý kuchtík.“ Raglan se zaklonil, nepatrně cukl koutkem úst a opět se vrátil k boдрému vystupování.

*Vydrbává se mnou*, napadlo Mikea. Jenže co s tím? Nic. Mohl mu pouze nadále podkuřovat.

„Nejsem žádný násilník.“

„O tom nepochybuju,“ odvětil Raglan a zkřivil ústa. Sarkasmus z jeho slov doslova čísel.

Mike zatnul pěsti. Od potvrzení, že jeho poslední prohlášení se nezakládá na pravdě, jej dělily pouhé vteřiny a pevná vůle. Raglan by vážně potřeboval vymlátit z ksichtu ten svůj nabubřelý výraz.

„Vím, že to nemáte lehké, Mikeu,“ podotkl.

Mike si všiml plamínků, které Raglanovi po tomhle ujistění zahořely v očích. Zjevně ho škádlil s velkým potěšením.

„Moc si to tady neužíváte, že?“ nedal si pokoj.

Mike se neobtěžoval odpovědět.

„Působíte na mě dojmem člověka, který by si raději... vydloubl oko lžící, než aby někoho požádal o pomoc.“

Mike se nakvašeně zvednul. „Víte co? Zapomeňte na to.“ S tím se začal odvracet od Raglanova stolu.

„Něco bych pro vás měl,“ zarazil jej Raglan.

Mike k němu otočil hlavu, ale zůstal stát.

„No ták. Jsem rozený vtipálek. Trocha neškodné frivolnosti odlehčuje atmosféru. Nechcete se posadit?“

Mike překřížil paže a otráveně shlížel na idiota, který dřepěl za fórovým stolem.

„Tak vy pro mě *něco* máte?“

Raglan naklonil hlavu na stranu. „Hlídal byste jeden objekt. Nebudu vám lhát, není to zrovna práce snů. I proto je zatížena ‚vysokou fluktuací‘, jak tomu říkáme v našem oboru. Ale byl byste svým vlastním šéfem... tak trochu. Navíc byste měl jedinou povinnost.“

Mike vyčkával. Podezřívá Raglana, že ho opět tahá za nos.

„Udržovat tam pořádek. A nikoho tam nepustit.“

„To jsou dvě povinnosti,“ namítl Mike.

Koutkem Raglanova oka zaškubal sval a vzápětí se mu na okamžik vybouřila pravá strana čelisti.

*Právě vydrbal někdo s tebou*, pomyslel si Mike. *Vyrovnej se s tím*.

„Berete to?“

Mike přešlápl. V koutku duše mu vysvitl tenoučký paprsek naděje.

„Jak je to s platem?“

Raglan si odfrkl. „Co byste řekl? Žádná sláva. A pracovní doba je ještě horší.“

Titěrný paprsek rázem pohasl a dostavilo se zklamání. Špatná pracovní doba znamenala noční šichty.

„Nemůžu pracovat v noci,“ povzdechl si Mike.

Raglan zvedl hlavu. „Promiňte?“

„Nemůžu pracovat v noci,“ zopakoval Mike.

Raglan zvedl hrnek a hlasitě si usrkl. Mike vdechl aroma kávových zrn, ale ohrnul nos, poněvadž záhy ucítil neobvyklý zápach, který vycházel z Raglana.

„Proč ne?“

Mike si rozhodně nemínil vylévat srdce a vysvětlovat Raglanovi své osobní pohnutky, po kterých mu bylo houby, takže neodpověděl.

Přetrvávající ticho se zdánlivě zhmotnilo do jakési třetí imaginární osoby. Raglan se Mikeovi upřeně díval do očí a pokoušel se ho donutit uhnout pohledem, ale Mike jeho zírání přečkal se stoickým klidem.

Raglan to nakonec vzdal. „Škoda,“ poznamenal.